

BESCHIKKING VAN HET HOF (Eerste kamer)
7 mei 1998 ^{*}

In zaak C-239/97,

Ierland, vertegenwoordigd door M. A. Buckley, Chief State Solicitor, als gemachtigde, bijgestaan door P. Gallagher, SC, en N. Hyland, Barrister-at-Law, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Ierse ambassade, Route d'Arlon 28,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door P. Oliver, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van die dienst, Centre Wagner, Kircheng,

verweerster,

betreffende een beroep, strekkende tot nietigverklaring van besluit C(97) 693 van de Commissie van 16 april 1997 betreffende de vermindering van de bijstand van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (hierna: „EFRO”) aan het operationeel programma 1989-1993 voor toerisme in Ierland, in het kader van het communautaire bestek voor de structurelebijstandsverlening van de Gemeenschap in Ierland uit hoofde van doelstelling 1 voor de periode 1989-1993, en tot wijziging van besluit C(89) 2258/7 van 21 december 1989, zoals laatstelijk gewijzigd bij besluit C(93) 3769 van 17 december 1993,

geeft

^{*} Procestaal: Engels.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, D. A. O. Edward en L. Sevón (rapporteur), rechters,

advocaat-generaal: J. Mischo
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij op 30 juni 1997 ter griffie van het Hof neergelegd verzoekschrift heeft Ierland krachtens artikel 173 EG-Verdrag verzocht om nietigverklaring van besluit C(97) 693 van de Commissie van 16 april 1997 betreffende de vermindering van de bijstand van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (hierna: „EFRO”) aan het operationeel programma 1989-1993 voor toerisme in Ierland, in het kader van het communautaire bestek voor de structurelebijstandsverlening van de Gemeenschap in Ierland uit hoofde van doelstelling 1 voor de periode 1989-1993, en tot wijziging van besluit C(89) 2258/7 van 21 december 1989, zoals laatstelijk gewijzigd bij besluit C(93) 3769 van 17 december 1993.

- 2 Bij op 28 juli 1997 neergelegd verzoek heeft de Commissie krachtens artikel 91, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen wegens tardiviteit van het beroep. Bovendien heeft zij het Hof verzocht, Ierland in de kosten te verwijzen.

- 3 De Commissie stelt, dat het beroep niet binnen de termijn van twee maanden van artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag is ingesteld. Daar het bestreden besluit op 17 april 1997 aan de verzoekende lidstaat is betekend, is deze termijn van twee maanden, vermeerderd met de extra termijn wegens afstand zoals voorzien in artikel 81, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, die voor Ierse verzoekers tien dagen bedraagt, in casu op 27 juni 1997 verstreken. Het beroep is echter pas op 30 juni 1997 ingesteld.

- 4 De verzoekende lidstaat betwist niet, dat het beroep na afloop van de gestelde termijn is ingesteld. Hij stelt echter, dat deze overschrijding het gevolg is van toeval of overmacht in de zin van artikel 42 van 's Hofs Statuut-EG. Het verzoekschrift is op 26 juni 1997 per expressebestelling aan het Hof gezonden en de gebruikte expresse dienst, een bijzondere dienst van de posteries, had de garantie gegeven, dat de post de volgende dag zou worden bezorgd. Het vliegtuig dat de post van Dublin naar Brussel vervoerde heeft bij de landing, en dus bij het uitladen van de bagage, echter vertraging opgelopen. Daardoor heeft alle met het betrokken vliegtuig vervoerde bagage de aansluiting met de verbinding tussen Brussel en Luxemburg gemist.

- 5 De verzoekende lidstaat voegt hieraan toe, dat hij in de omstandigheden van de onderhavige zaak redelijkerwijs niet kon voorzien, dat de expresse dienst zijn verplichtingen niet zou nakomen. Deze problemen zijn buiten zijn wil ontstaan, zodat hij niets heeft kunnen doen om te garanderen, dat het verzoekschrift op tijd in Luxemburg arriveerde.

- 6 Om te beginnen moet worden vastgesteld, dat, rekening houdend met de termijn wegens afstand van tien dagen waarover de lidstaat beschikte, de termijn voor indiening van het beroep in casu op 27 juni 1997 is verstreken. Het op 30 juni 1997 ingestelde beroep is daarom tardief.

- 7 Het Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld, dat van de toepassing van de gemeenschapsregeling inzake procestermijnen slechts in hoogst uitzonderlijke gevallen van toeval of overmacht in de zin van artikel 42, tweede alinea, van 's Hof's Statuut-EG kan worden afgeweken, aangezien een strikte toepassing van deze regels vereist is ter wille van de rechtszekerheid en de noodzaak om elke discriminatie of willekeurige behandeling bij de rechtsbedeling te vermijden (zie met name arresten van 26 november 1985, Cockerill-Sambre/Commissie, 42/85, Jurispr. blz. 3749, punt 10; 15 januari 1987, Misset/Raad, 152/85, Jurispr. blz. 223, punt 11; 4 februari 1987, Cladakis/Commissie, 276/85, Jurispr. blz. 495, punt 11, en beschikking van 5 februari 1992, Frankrijk/Commissie, C-59/91, Jurispr. blz. I-525, punt 8).
- 8 De door de verzoekende lidstaat aangevoerde omstandigheden kunnen echter niet worden aangemerkt als uitzonderlijke omstandigheden die toeval of overmacht in de zin van bovengenoemde bepaling opleveren.
- 9 De verzoekende lidstaat kan immers niet in gemoede volhouden, dat hij, door op 26 juni 1997 het verzoekschrift per expressediens te verzenden, al het nodige heeft gedaan om te verzekeren dat het op tijd, in dit geval dus de volgende dag, zou aankomen, nu hij beschikte over een termijn wegens afstand van tien dagen, berekend op basis van de normaal voor de postbezorging benodigde tijd en rekening houdend met eventuele problemen bij de posteries. Onder deze omstandigheden kan hij zich evenmin op een uitzonderlijke storing in het postverkeer beroepen om aan verval van instantie wegens termijnoverschrijding te ontkomen (zie beschikking Frankrijk/Commissie, reeds aangehaald, punt 10).
- 10 Uit het voorgaande volgt, dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

- 11 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, indien dit is gevorderd. De Commissie heeft geconcludeerd tot verwijzing van Ierland in de kosten. Aangezien Ierland in het ongelijk is gesteld, dient het in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer)

beschikt:

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

- 2) Ierland wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 7 mei 1998.

De griffier

R. Grass

De president van de Eerste kamer

M. Wathelet